

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 15 Αὐγούστου 1955 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 214— Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΠΗΓΗ ΑΠΕΡΑΝΤΟΥ ΣΤΟΡΓΗΣ

Μέσα εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ἀγαθῶν τοῦ ὁ
ἄνθρωπος ἢ μέσα εἰς τὴν ἀθλιότητα τῆς δυσ-
τυχίας τοῦ ἀναζητεῖ, νοσταλγεῖ στοργήν. Δύ-
νεται νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναν-
θρώπων τοῦ· δύναται νὰ προκαλῇ τὸν οἶκτον
τοῦς. Οὔτε ὅμως ἡ ἐξαγορασθεῖσα ἐκτίμησις,
οὔτε ὁ προκληθεὶς οἶκτος προσφέρουν εἰς τὴν
ἀνθρωπίνην ψυχὴν αὐτό, ποῦ ἐπιζητεῖ. Αὐτὸ δὲ
εἶναι κάτι τὸ βαθύτερον, τὸ μονιμώτερον ἀπὸ
τὴν ἐκτίμησιν· εἶναι κάτι τὸ ἀγγελικώτερον, τὸ
εὐγενέστερον ἀπὸ τὸν οἶκτον.

Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἀγάπη, τῆς ὁποίας ἡ γλυ-
κυτέρα ἐκδήλωσις καὶ τὸ ριγιλώτερον περιεχό-
μενον εἶναι ἡ στοργή. Πηγὴ δέ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν
πηγάζει πλοῦσις ἡ στοργή αὐτὴ εἶναι ἡ μητέ-
ρα. Μόνον ἡ μητέρα ἀγαπᾷ. Μὴ ἀναζητήσε-
τε εἰς ἑτέραν καρδίαν τὸ εὐγενὲς καὶ τιμιώτα-
τον αὐτὸ νέκταρ, ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν, τὴν
θεϊκὴν δύναμιν, νὰ καταπραῖνῃ τοὺς πόνους,
νὰ συγχωρῇ τὰ σφάλματα, νὰ παρηγο-
ρῇ, νὰ ἐμπνέῃ. Μόνο ἡ μητέρα ἔχει τὴν
δύναμιν νὰ ἀγκαλιάσῃ στὸν κόρφο τῆς τὰ ἀγ-
κάθια καὶ νὰ αἰσθάνεται τὴν ἰδίαν εὐχαρίστη-
σιν, μετ' ἐκεῖνον, ποῦ ἀπολαμβάνει τὸ μεθυστι-
κὸν ἄρωμα παραδεισίων ἀνθέων· ἀλλὰ καὶ μό-
νον ἡ μητέρα διαθέτει τὴν μοναδικὴν ἰκανότη-
τα, τὸ διωγμένο ἀπὸ τὴν κοινωνίαν φίδι, νὰ
τὸ μεταβάλῃ μέσα εἰς τὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ
ἀγάπη στήθη τῆς, εἰς οὐράνιον ἄγγελον.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος συνοδεύει πάντο-
τε τὰς μελαγχολικὰς καὶ πονεμένας διακυμάν-
σεις τοῦ στήθους τοῦ μετ' τὴν γλυκεῖαν ἐπωδὸν·
«Ἄχ! Μανούλα μου».

Ἄλλὰ καὶ ἡ μητέρα εἶναι ἄνθρωπος. Καὶ
ὡς ἄνθρωπος εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τραυματίσῃ
μὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ἀκριβῶς τὴν στιγ-
μὴν, ποῦ ἐχειρᾶν ἀνάγκη γλυκύτητος· ἡ μητέρα εἶ-
ναι ἄνθρωπος· καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀποθνήσκει,
ἀποστεροῦσα τῆς ζωογόνου αὔρας τὰ ἡλιόκαθ' ἑ-
πρόσωπα τῶν πονεμένων.

Ποίᾳς ἐλπίδας λοιπὸν νὰ στηρίξῃ ὁ ἄνθρω-
πος εἰς πρόσωπα θνητὰ καὶ ἀναχωροῦντα ἀπὸ
πλησίον τοῦ ἀμετακλήτως μετ' τὴν βεβαιότητα
τοῦ κατὰ φθινόπωρον ταξιδίου τῶν ἀποδημη-
τικῶν πτηνῶν;

Ποῦ νὰ ἀνεύρῃ μίαν αἰώνιον, ἀθάνατον καὶ
παντέλειον μητέρα, ἥτις νὰ δύναται ἀνεξαντλή-
τως νὰ χορηγῇ τὸ ἀνεκτίμητον μητρικὸν δῶρον
τῆς, τὴν ἀπέραντον στοργήν;

Τὸ μοναδικὸν αὐτὸ πρόσωπον, ἡ ἐνσάρκω-
σις τῆς πλουσιωτέρας καὶ θεικωτέρας ἐλπίδος
ὑπάρχει. Τὸ ὑπέδειξε ἐπάνω εἰς τὴν αἱματο-
βρεκτον κορυφὴν τοῦ πόνου, τὸν Γολγοθᾶν, ὁ
μεγάλος πονεμένος, ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς. Ὁ-
λίγας στιγμὰς πρὶν ἢ Ἁγία Του Κεφαλὴ γύρῃ
ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ μίσους κατ' τῆς ἁμαρτίας,
οὐχὶ διὰ νὰ ἐκμηδενισθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ ζωογο-
νήσῃ, ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἀνατελεῖν τὸ βασι-
λεῖον τῆς Χάριτος καὶ τῆς υἱοθεσίας, ὁ Μεγά-
λος Νικητὴς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἄνθρωπον,
τὸν πονεμένον, τὸν ξένον, τὸν δυστυχῆ καὶ τοῦ
ὀποδεικνύει τὴν μόνιμον καὶ ἀστερευτον πη-
γὴν παντὸς μεγαλείου, πάσης εὐλογίας, παν-
τὸς ἀγαθοῦ, πάσης εὐδοκίας. Τοῦ ὀποδεικνύει
τὴν Αἰώνιον, Ἀθάνατον καὶ Παναγίαν Μητέ-
ρα: «*Ἴδοὺ ἡ Μητέρα σου*».

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐξασφαλιζεται διὰ
τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀπέραντος στοργή, ἡ νικῶσα
ἀγάπη.

Βαθεῖς γινώσται τῶν προβλημάτων τῆς ἀν-
θρωπίνης ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ εἰλικρινεῖς θαυμα-
σταὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς προσφοράς τοῦ Θεοῦ
πρὸς τὸν ἄνθρωπον, οἱ μεγαλόπνοοι καὶ ἐμ-
πνευσμένοι τῆς Ἐκκλησίας μας ὕμνωδοι ἐκφρά-
ζουν κατὰ τὸν παραστατικώτερον καὶ ἐναργέ-
στερον τρόπον τὴν ὑπερκόσμιον ἀξίαν τῆς Πα-
ναγίας καὶ Θεοτόκου Μητρός. Διὰ νὰ ἔρκε-
σθῶμεν εἰς τὰ κατανυκτικὰ τροπάρια τῶν πα-
ρακλήσεων πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἀναγράφομεν
μερικά: «Καὶ ποῦ λοιπὸν ἄλλην εὐρήσω ἀντί-

ληψιν; ποῦ προσφύγω; ποῦ δὲ καὶ σωθήσομαι; ποῖαν δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν; ποῖαν θερμὴν ἀντιληψιν; ποῖαν ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν; εἰς Σέ, μόνην ἐλπίζω, εἰς σέ μόνην καυχώμαι, καὶ ἐπὶ Σέ θαρρῶν κατέφυγον!» «Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε». «Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ, τοῦ κόσμου καταφύγιον». «Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἁσθενοῦντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ ὀρφανῶν βοηθός».

Εἰς αὐτά, ἐὰν προστεθῇ ἡ περὶ παντός Χριστιανοῦ, θὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι πράγματι ὑπάρχει μία πηγὴ ἀπεράντου στοργῆς καὶ παντοδυνάμου ἀγάπης καὶ αὕτη εἶναι ἡ Παναγία.

Ἡ Χάρις, ποῦ ἀπέρρευσε ἀπὸ τὴν σταυρικὴν θυσίαν τοῦ Σωτῆρος, δι' ἧς σωζόμεθα καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας ὡς Μητὴρ παντός ἀνθρώπου ἐξασφαλίζουν εἰς ὅλους μας τὴν μεγαλυτέραν Νίκην· τὴν νίκην τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ πόνου.

Ὡ ἄνθρωποι! Ἰσως αἱ σοφαὶ σας κεφαλαὶ νὰ ἔλυσαν τὰ συνθετώτερα προβλήματα τοῦ κόσμου! Ἰσως τὰ πλούτη σας νὰ ὑπερέβησαν τὸ χρυσίον τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Κροίσου! Ἰσως σιδηρὰ καὶ μόνιμος ὕψεια νὰ σᾶς συνοδεύη.

Καὶ ὅμως ἐφ' ὅσον δὲν πάλαι διὰ σᾶς μία μητρικὴ καρδιά, εἴθε δυστυχεῖς ὁδοιπόροι φέροντες ὡς μελαγχολικὸν βάρος καὶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν.

Ὡ! Προστρέξατε εἰς τὴν φιλόστοργον ἀγκάλην τῆς Μεγάλης Μητέρας, ποῦ μᾶς ὑπέδειξεν εἰς τὸν Γολγοθᾶν ὁ Χριστὸς καὶ ἀναδειχθεῖτε ἄξια Αὐτῆς τέκνα, σεβόμενοι τὴν «τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἀσυγκρίτως ἐνδοξοτέραν τῶν Σεραφείμ» ἀγιότητά της, διὰ νὰ ἔχετε εἰς τὸν παρόντα μὲν κόσμον τὴν πολύκαρπον στοργὴν της, κατὰ δὲ τὴν ὥραν τῆς κρίσεως τὴν ἀναγκαίαν μεσιτείαν της.

Ἡ λατρεῖα τῆς Θεοτόκου

διὰ μέσου τῶν αἰώνων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΙΑ ΑΥΤΗΣ

Ἡ μεγάλη τιμὴ τῆς ὁποίας ἡξιώθη ἡ Θεοτόκος ἐν τῇ ἀνατολῇ, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν πολλῶν τύπων εἰκόνων αὐτῆς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο βασικοὶ εἶναι ὁ τῆς βρεφοκρατοῦσης καὶ τῆς δεομένης. Ἀπὸ τὸ 431, ἔτος καθ' ὃ συνεκλήθη ἡ Γ' Οἰκουμένη Σύνοδος, παρατηρεῖται ἀνάπτυξις τῆς εἰκονογραφίας τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦτο διότι ἐν αὐτῇ τῇ Συνόδῳ καθωρίσθη ἡ προσήκουσα τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Μητρός τοῦ Κυρίου. Εἰς τὸ Βυζάντιον ἐτύγχανεν ἰδιαιτέρας τιμῆς ἡ εἰκὼν τῆς ὁδηγητρίας, ἥτις ἐτιμᾶτο ὡς ἔργον

τοῦ Λουκά καὶ ὠνομάζετο οὕτως διότι οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου τὴν ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὰς ἐκστρατείας ὡς ὁδηγόν.

Εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα ἡ Θεοτόκος ποριστά νετὸ ὀρθία κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ παιδίον ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐδείκνυεν. Ἡ Βλαχερνιώτισσα εἰκὼν τῆς Μονῆς τῶν Βλαχερνῶν παριστῶσα τὴν Θεοτόκον δεομένην ἦτο μία τῶν σεβασμιωτέρων εἰκόνων τῆς Θεοτόκου. Ἡ Ἀγιοσορίτισσα, παρίστανε τὴν Θεοτόκον δεομένην ἄνευ τοῦ Χριστοῦ, εὕρίσκετο δὲ εἰς τὸν ναὸν τῆς συνοικίας τῶν χαλκοπρωτείων, τοῦ ἐπιλεγομένου τῆς ἁγίας σοροῦ, ὅπου ἐφυλάσσετο καὶ ἡ ζώνη τῆς Θεοτόκου, τμήμα τῆς ὁποίας φυλάσσεται σήμερον εἰς τὴν Μονὴν Βατοπεδίου τοῦ Ἀθῶ. Ἡ Ἰωαννινοπούλη, ἦτο εἰκὼν τῆς Θεοτόκου δεομένης, ἄλλοτε παριστωμένης κρατοῦσης τὸ βρέφος καὶ ἄλλοτε ὅχι, ὀνομαστὴ εἰς τὸ Βυζάντιον. Μέχρι σήμερον μᾶς διεσώθησαν καὶ τρεῖς εἰκόνες, αἵτινες κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας θεωροῦνται γνήσια ἔργα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά. α) ἡ Κυκκώτισσα, βρεφοκρατοῦσα εἰκὼν τῆς Μονῆς Κύκκου ἐν Κύπρῳ, β) ἡ Σουμελιώτισσα θαυματουργικὴ βρεφοκρατοῦσα εἰκὼν τῆς Μονῆς Σουμελᾶ τῆς Τραπεζοῦδος καὶ γ) ἡ Σπηλιώτισσα εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Μεγάλῳ σπηλαίῳ τῆς Πελοποννήσου. Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπάρχουν πολλαὶ θαυματουργικαὶ εἰκόνες τῆς Θεοτόκου ὡς ἡ Πορταῖτισσα τῆς Μονῆς Ἰβήρων, ἡ Τριχεροῦσα τῆς Μονῆς Χελανδαρίου ἡ Ἀντιφανήτρια, ἡ Ἐσφαγμένη, ἡ Κτητόρισσα, ἡ Παρμυθία τῆς Μονῆς Βατοπεδίου καθὼς καὶ ἡ εἰκὼν «Ἄξιον ἔστιν» ἐφέστιος ὁλοκλήρου τοῦ Ἀθῶ. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἠκούσθη ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ τὸ «Ἄξιον ἔστις ὡς ἀληθὺς...»

Ἡ μεγάλη τιμὴ τῆς ὁποίας ἡξιώθη ἡ Θεοτόκος διαφαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐπωνυμίων, ἐκκλησιαστικῶν καὶ λαϊκῶν, ἅτινα ἀπεδόθησαν εἰς αὐτὴν, κυρίως ὑπὸ τῆς ὁμολογίας ὅπως: Ἀμόλυντος, Γοργοῦπήκοος, Ἐλεούσα, Ἐπίσκεψις, Ἰαματική, Κοσμοσωτήρα, Κυρία τῶν Ἀγγέλων, Ὁδηγήτρια, Παράκλησις, Καραμυθία, Καμμοκάρσιος, Μανάχαντος, Παρηγορήτρια, Μαντάνασσα, Περὶδλεπτος, Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, Ῥπακοή, Ῥπέρμαχος, Στρατηγός, Φοβερά Προστασία, Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐπισημότερα ἐκκλησιαστικὰ ἐπωνύμια. Τὰ λαϊκὰ τοιαῦτα ἀριθμοῦνται εἰς πολλὰς ἐκατοντάδας καὶ ἡ ἀπαρίθμησις τῶν μόνων θὰ ἀποτελῇ μακρὸν κατάλογον.

Ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἐξυμνήθη καὶ ὑπὸ τῆς ὁμολογίας καὶ ὑπὸ τοῦ χρωστήρος τῶν ἁγιογράφων χωρὶς μέχρι σήμερον νὰ παύσῃ ὁ λαὸς νὰ αὐξάνῃ καὶ νὰ πλουτίζῃ τοὺς κύκλους τῶν τιμητικῶν ἐπωνυμίων αὐτῆς.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΕΙΣ ΜΟΣΧΑΝ

Κατωτέρω ἀναδημοσιεύομεν ἀπὸ τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» φύλ. 442 τὴν μεγαλειώδη ὑποδοχὴν καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς ποὺ ἔλαβον χώραν εἰς Μόσχαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖ ἀφίξεως τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου.

Τὸ γεγονός αὐτὸ μὲ τὴν πολὺ μεγαλυτέραν σημασίαν του δεικνύει τὸ δυναμικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐνισχύει τὴν ἐλπίδα ὅτι γρήγορα ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία θὰ ἀναβαπτισθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφικῆς ὁρθόδοξου συνεργασίας.

Ὁ Μ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Πατριάρχου τῆς Ρωσίας κ. Ἀλεξίου, ἀνεχώρησε τὴν 16 Ἰουλίου ἀεροπορικῶς εἰς Μόσχαν. Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Κων) πόλεως, ὅπου ἐστάθμευσεν ἐπὶ 40 λεπτά τὸ ἀεροπλάνον τῆς SAS, ἐχαιρέτησε τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἐκ μέρους τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σ. Μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος καὶ Σάρδεων, Συνδικῶν. Ὁ Πατριάρχης μὴ ἐξελθὼν τοῦ ἀεροπλάνου, ὁμιλῶν πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ ἐπισήμου Τουρκικοῦ «Πρακτορείου Ἀνατολῆς», ἐπὶ τούτῳ ζητήσαντα μετ' Αὐτοῦ συνέντευξιν, ἐδήλωσεν ὅτι μεταβαίνει εἰς Μόσχαν ἀποκλειστικῶς διὰ λόγους Ἐκκλησιαστικούς, οὐδεμίαν δὲ ἀπολύτως σχέσιν ἔχει τὸ ταξιδιὸν Του μὲ πολιτικὰ ζητήματα, διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὴν πολιτικὴν. Ταῦτα δὲ ἐτόνισεν ἵνα ἐλαφρύνῃ καὶ τὴν θέσιν τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα, πιεζομένου ὡς γνωστόν, ἀπότινος ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ Τύπου, νὰ ἐκδηλωθῇ διὰ τὸ Κυπριακὸν ζήτημα. Εἰς τὴν ἐρώτησιν δὲ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν λόγω Πρακτορείου, διατὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Μακάριος πολιτεύεται καὶ ἐνεργεῖ δραστηρίως διὰ τὴν ἑνωσιν, ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης κ. Χριστοφόρος εὐστοχώτατα ἀπήντησεν ὅτι ὁ Σ. Μακάριος εἶναι καὶ Ἐθνάρχης τοῦ ὑποδοῦλου Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ καθήκον του εἶναι νὰ ἐνεργῇ καὶ φροντίξῃ διὰ τὴν ἑνωσιν τῆς Κύπρου μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ δηλώσεις Του αὗται, δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸν τουρκικὸν Τύπον, ἐνεποίησαν βαθυτάτην αἵσθησιν καὶ ἐσχολιάσθησαν ποικιλοτρόπως, ἡμβλύθη δέ, κατόπιν τούτων, καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα, ἐνοχλητικὴ πίεσις αὐτοῦ.

Τὸν Πῶρχην Ἀλεξανδρείας, εἰς τὸ ταξιδιὸν Του συνοδεύουν οἱ Ἀρχιμανδρίται Κυπριανός, Συνέσιος Μ. Πρωτοσύγγελλος καὶ Ἀγαθάγγελος καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Ρωμανός.

Ἐκ Κων)πόλεως ἔφθασαν εἰς τὴν Βιέννην, ὅπου ὑπεδέχθησαν τὸν Μ. Πατριάρχην καὶ τὴν συνοδείαν Του, ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ, οἱ Παν. Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσίτερ καὶ ὁ Ρώσος Σέργιος. Μετὰ ἀνάπαυσιν μᾶς ἡμέρας ἀνεχώρησαν τὴν ἐπομένην, διὰ Ρωσικοῦ Ἀεροπλάνου, εἰς Μόσχαν.

Καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Πρωτευούσης, ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης ἀφίχθη ἐκεῖ μετὰ τῆς συνοδείας Του, τὴν 4ην πρωϊνὴν τῆς 16 Ἰουλίου, γενόμενος δεκτὸς εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τιμητικώτατα ὑπὸ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξίου, τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεούτων Νήσων καὶ Β. Ἀμερικῆς, δύο ἄλλων Μητροπολιτῶν, τοῦ ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων ὑπουργοῦ κ. Γεώργη Καρπῶφ καὶ τῶν σπουδαστῶν τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας, ὠδηγήθησαν δὲ εἰς τὸ πολυτελὲς Ξενοδοχεῖον «Σαβοί», ὁρισθέντος ξεναγοῦ τοῦ Πατριάρχου κ. Χριστοφόρου τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεούτων κ. Βόριδος. Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς Του, ἡ συνοδεία τοῦ Πατριάρχου ἐπεσκέφθη ὡς ἐκπρόσωπος Αὐτοῦ τὸν Πρεσβυτὴν τῆς Αἰγύπτου.

Τὴν 18ην Ἰουλίου ἤρχισαν αἱ Θρησκευτικαὶ ἐορταὶ καὶ πανηγύρεις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγίου Σεργίου, ἱδρυτοῦ τῆς Μεγάλης Λαύρας τῆς Ἀγίας τριάδος τῆς Ζαγκόρσκ, κειμένης σὺ μακρὰν τῆς Μόσχας. Τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ Μοναστήριον τοῦ 14ου αἰῶνος, περιλαμβάνει 12 ναοὺς, Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν, Ἱεροδιδασκαλεῖον, Βιβλιοθήκην, Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον καὶ Ἐργαστήρια ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀντικειμένων. Θεωρεῖται δὲ ὁ Ὅσιος Σέργιος ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἅγιος τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ. Εἰς 35 χιλ. καὶ πλέον ἀνῆλθον οἱ πανηγυρισταί, προσελθόντες καθ' ὁμάδας ἐκ τῶν περιχώρων καὶ ψάλλοντες καθ' ὁδὸν Θρησκευτικοὺς ὕμνους. Εἰς τὰς ἑορτὰς παρέστησαν οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος, Ρωσίας Ἀλέξιος, Ἰβηρίας καὶ πάσης, Πολωνίας Μακάριος καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀντιοχείας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Βουλγαρίας, πρὸς δὲ καὶ 12 Μητροπολῖται μετὰ πλειάδος Ἱερέων καὶ Ἱεροδιακόνων.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐορτῶν ἦτο πλουσιώτατον. Τὴν παραμονὴν αὐτῶν, 17ην Ἰουλίου, ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Θεοτόκου «Τῶν Φλιβομένων ἡ χαρὰ» Θ. Λειτουργία, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐψάλη κατασκευαστικὰ Παράκλησις ἐνώπιον τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς «Παναγίας τῆς Πορταΐτιδος» τῶν Ἰβήρων. Τὸ ἀπόγευμα ὁ Πῶρχης κ. Χριστοφόρος μετὰ τῆς συνοδείας Του ἐπεσκέφθη τὴν ἱστορικὴν Μεγάλην Λαύραν τοῦ Ὁσίου Σεργίου Τροΐτσκυ, ἔνθα ἐτελέσθη πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, προσεξάρχοντος τοῦ Μ. Πῶρχου Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν ἐκκλησιασθέντες ἔσω καὶ ἔξω τοῦ Ναοῦ περὶ τὰς 50 χιλιάδας εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς 18ης ἐτελέσθη ἡ Θ. Λειτουργία εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἀγίου Σεργίου, κατὰ τὴν ὁποίαν συνελειτούργησεν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ρωσίας, 12 Μητροπολιτῶν καὶ 100 περίπου Ἱερέων καὶ Διακόνων.

Αἱ τελετουργίαι αὗται, διεξαχθεῖσαι μεγαλοπρεπέστατα, ὑπενθύμιζον παλαιὰς δόξας καὶ τὸ θρησκευτικὸν μεγαλεῖον τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, ὅταν δὲ Κλήρος καὶ λαὸς ἐψάλλον ὁμαδικῶς μελωδικώτατα, ἡ θεία ἁρμονία ἤγγιζε τὰ ὅρια τῆς τελειότητος τῶν υπερκοσμίων. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐν τῇ Μονῇ παρετέθη γεῦμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωσίας προσεφώνησε τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀντεφώνησε δέ, ἐκ μέρους ὧν, ὁ Μ. Πῶρχης κ. Χριστοφόρος, καλέσας τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ὅπως συνεργασθοῦν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς πίστεως καὶ πραγματοποιήσουν τὸ Ἅγιον θάλημα τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Κόσμῳ. Τὴν ἐπομένην 19ην ἡ συνοδεία τοῦ Πα-

τριάρχου ἐπισκέφθη, ἐκ μέρους Αὐτοῦ, τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων κ. Γ. Καρπώφ. Τὸ ἀπόγευμα ἐψάλη ὑπὸ τῶν 4 Πατριαρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἱεραρχῶν Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μαρτυροῦ Πατριάρχου Τύχωνος. Τὴν 20ὴν τοῦ μηνὸς ἐτελέσθη εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Θεοφανείων τῆς Μόσχας, ἔνθα ὑπάρχει ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς «Παναγίας τοῦ Καζάν», μέγας Ἑσπερινός, τὴν δὲ ἐπομένην 21ην Θεία Λειτουργία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐπηκολούθησε, πρωτοστατοῦντος τοῦ Μ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, Παράκλησις ἐνώπιον τῆς τῆς ὡς ἄνω Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος. Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Μέγαρον ἐπίσημον γεῦμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ὠμίλησαν ὅλοι οἱ Πατριάρχαι, ὁ δὲ τῆς Μόσχας Ἀλέξιος, ὁμιλῶν, ἐκάλεσε σύμπασαν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν νὰ συνεννοηθῇ ἐν πνεύματι κατανόησεως καὶ ἀλληλεγγύης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρουσιάζεται ἡ Ὀρθοδοξία εἰς ἐνιαῖον μέτωπον. Μεθ' ὃ οἱ Προκαθήμενοι αὐτορμήτως ἀπέστειλαν τηλεγράφημα, πρὸς τοὺς ἐν Γενεύῃ συνεδριάζοντας 4 Μεγάλους, ὅπως καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ μονίμως εἰς τὸν κόσμον ἡ εἰρήνη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μεθ' ὃ προσεφέρθησαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου πλούσια δῶρα. Εἰς τὸν Μ. Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἐδωρήθησαν πολύτιμον Ἐγκόλπιον, πλήρης Ἀρχιερατικὴ στολὴ καὶ ἱερὰ σκεῦη Προσκομιδῆς, ὡς καὶ ἀρχαῖα εἰκὼν μετὰ Λειψανοθήκης, εἰς τοὺς συνοδεύοντας δὲ Αὐτὸν τρεῖς Ἀρχιερατικὰς πολύτιμοι Σταυροὶ τοῦ στήθους καὶ εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Ρωμανὸν χρυσοῦν ὁρολόγιον. Τὸ ἀπόγευμα δὲ ἐπισκέφθησαν τὸν Πῶχην κ. Χριστοφόρον ὁ ἀντιπρόσωποι τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας. Τὴν 22αν Ἰουλίου ὁ Μ. Πατριάρχης Ἀλέξιος ἐπισκέφθη ἐπισήμως τὸν Πατριάρχην κ. Χριστοφόρον, παραμείνας παρ' Αὐτῷ ἐπὶ μίαν ὥραν, συνομιλῶν ἀδελφικώτατα. Τὴν 23ην ὁ Πῶχης Ἀλεξανδρείας ἐπισκέφθη τὴν Αἰγυπτιακὴν Πρεσβείαν καὶ συνεχάρη τὸν κ. Πρεσβευτὴν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐπανάστασεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν τελετῶν καὶ ἐορτῶν, ὁ Πατριάρχης κ. Χριστοφόρος ἐγένετο ἀντικείμενον λατρείας, ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ ἅπαντος τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, εἰς ἀπάνταστον βαθμὸν, ποὺ κατέπληξε καὶ Αὐτὸν καὶ τὴν συνοδείαν Του. Ἡ θρησκευτικὴ συνειδήσις τοῦ πιστευόντος λαοῦ, τελευταίως ἀνέθαλε πάλιν. Οἱ Ναοὶ ἀνεκαινίσθησαν καὶ προβάλλουν παντοῦ ἐπιδεικτικώτατα, κρούοντες τοὺς τεραστίους θορυβώδεις κώδωνάς των, διὰ νὰ καλοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας. Ὅσοι θρησκεύουν, πιστεύουν ἐνσυνειδήτως, διαιωνίζοντες τὴν πίστιν τῶν πατέρων των πρὸς τὴν νέαν γενεάν. Εἰς τὸ Κρεμλίνον, τὴν ἐπίσημον ἔδραν τῶν Σοβιέτ, οἱ ἀνακαινισθέντες Τσαρικοὶ Ναοί, μὲ τοὺς παμμεγέθεις 12 ἐπιχρυσούς Σταυροὺς ἐπὶ τῶν τρούλλων των ἐπευλογοῦν ἀπὸ τοῦ ὕψους των ὁλόκληρον τὴν Χώραν. Εἰς τὸ Κρατικὸν Μουσεῖον συντηροῦνται ἐπιμελῶς ἔργα χριστιανικῆς τέχνης καὶ μεθ' ὑπερφανίας ἐπιδεικνύονται τῶρα εἰς τοὺς ἐπισκέπτας ὡς κειμήλια.

Ὁ σκοπὸς κυρίως τῆς μεταβάσεως τοῦ Μ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας εἰς Μόσχαν ἦτο, ἐκτὸς τῆς

παρουσίας Του εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἁγίου Σεργίου, νὰ τονώσῃ καὶ ἀνακουφίσῃ τὸν ἀναγεννώμενον θρησκευτικῶς Ρωσικὸν λαόν, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπικοινωνίαν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ὑφίσταται ἀπὸ τοῦ 1925 καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, δι' ὅσα ἐπὶ ἔτη ἐστερήθη τοῦτο ἐκ τῶν κατασχεθεισῶν προσόδων τοῦ ἐν λόγῳ Μετοχίου του. Φυσικὰ θὰ ἐπωφεληθῇ καὶ τῆς εὐκαιρίας ὅπως κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ρωσίᾳ παραμονῆς Του περιθάλλῃ τὴν ὑγείαν Του. Ἐξετιμήθη δὲ ὅτι, δὲν ἠδιαφόρησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διήλθεν ἐπὶ ἔτη τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου, ἐορτάζουσα ἡδὺ καὶ ἐπινικία τῆς.

Χρὴ ἐπισήμου διερμηνέως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἐορτῶν, ἐπισκέψεων καὶ ἀκροάσεων ἐξετέλῃ ὁ ἐκ τῶν συνοδῶν τοῦ Πῶχου Ρωσομαθῆς Ἡγούμενος τῆς ἐν Παλαιῷ Κατῶν Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Ἰβηρίτης.

Ἡ ΓΕΘΣΙΜΑΝΗ

Τὸ χωρίον τῆς Θεοτόκου

Τὸ ἱστορικὸν Χωρίον Γεθσιμανὴ εὗρίσκειται παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, μεθερμηνεύεται δὲ «ἐλαιοτριβεῖον» καθ' ὅτι ὑπῆρχον ἐκπαλαὶ ἐλαιῶνες, ὡς καὶ μέχρι σήμερον φαίνονται.

Ὅταν ἦλθεν ὁ Πατὴρ τῆς Θεοτόκου Ἰωακείμ ἀπὸ τὴν πατρίδα του Σέφωριν, κατόκησεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος τῶν Ἰουδαίων ἠγόρασεν ἓνα ἀγρὸν καὶ αὐτὸς διὰ νὰ κατασκευάσῃ τοὺς οἰκογενειακοὺς του τάφους. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ὁ Ἰησοῦς, κληρονομικῶς δικαιώματι, ἤρχετο ἐνταῦθα μετὰ τῶν Μαθητῶν του καὶ ἠδύλετο συχνάκις. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν τόπον ἐγένετο καὶ ἡ σύλληψις Του ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων τὴν νύκτα τῆς προσδοσίας.

Αἰ' αὐτὸ ὅταν ἡ Θεοτόκος παρέδωκε τὸ Πνεῦμα εἰς χεῖρας τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς ἣν διέμενεν ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς Σταυρώσεως, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ἰησοῦ, (ὁπότε ὁ Μαθητὴς «παραέλαβεν Αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια») μετεφέρθη τὸ πανάγιον Σκήνωμά της ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὴν Γεθσιμανὴν καὶ ἐτάφη εἰς τὸν οἰκογενειακὸν τάφον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ σχῆμα ὁ Θεομητορικὸς οὗτος Τάφος ὁμοιάζει καθ' ὅλα πρὸς τὸν Πανάγιον τοῦ Σωτῆρος Τάφον, πολλοὶ τῶν ἀρχαιολόγων ὡς καὶ συγχρόνων ἱστορικῶν Παλαιστινολόγων, λέγουσιν, ὅτι, εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τεχνίτης κατεσκεύασεν ἀμφοτέρους τοὺς Τάφους, καὶ συνεπῶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεθσιμανῆς ἐκτίσθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐλένης (326-336), ἡ ὁποία ἀπὸ ὑπέρθερμον ζῆλον καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Θεοτόκον, εἶχε κτίσει ἄλλην μεγάλην βασιλικὴν ἐκκλησίαν ἐν Σιών, ἀκριβῶς εἰς τὸν οἶκον Ἰω. τοῦ Θεολόγου, ὅπου, ὡς εἵπομεν, ἡ Θεοτόκος ἐκοιμήθη.

Ὁ σημερινὸς προσκυνητὴς μεταβαίνων ἐκεῖ, κα-

τέρχεται πρῶτον διὰ δύο κλιμάκων Α. καὶ Δ εἰς τὸ προαύλιον τὰς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον εἶναι τετραγώνον, μήκους 29 πήχεων καὶ πλάτους 27. Πρὸς Βορρᾶν δὲ αὐτοῦ κεῖται ἡ σιδηρὰ πύλη τοῦ Ναοῦ, δι' ἧς εἰσερχόμενοι κατερχόμεθα ἀμέσως εἰς τὸν Ναόν διὰ 48 μακρῶν βαθμίδων. Εἰς τὴν 23 βαθμίδα εὐρίσκεται ἐκ δεξιῶν μὲν τὸ παρεκκλησίον τῶν ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται οἱ σεπτοὶ Αὐτῶν Τάφοι, ἐξ ἀριστερῶν δὲ τὸ τοῦ Μνήστορος Ἰωσήφ ἔνθα καὶ ὁ Τάφος Αὐτοῦ, καὶ ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1814 ἀνήκει εἰς τοὺς Ἀρμενίους.

Εὐτυχῶς οἱ οἱ Λατῖνοι οὐδὲν δικαίωμα ἀπέκτησαν εἰς τὸν Ἱερὸν τοῦτον Ναόν, οὐδὲ βῆμα ποδός, διότι καίτοι διὰ βίας εἰσελθόντες, ἐξεβλήθησαν διὰ σουλτανικοῦ διατάγματος τῷ 1760, ἐνεργείας τοῦ τότε Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Παρθενίου. Μικρόν τι προσκυνητῆριον ἔχουσι καὶ οἱ Κόπται.

Ἡ ὅλη ἐκκλησία ἀπὸ Β. πρὸς Ν. ἔχει μήκος 48 πήχεων πλάτος δὲ 8. Ἀπὸ δὲ τῆς πλατυτέρας (Α) μέχρι τοῦ μύακος (ἐγκαρσία κυλινδρική ὁροφὴ ἀπὸ Α. πρὸς Δ.) τῶν Κοπτῶν ἔχει μήκος 42 πήχ. πλάτος δὲ ὁμοίως 8.

Ὁλος ὁ Ναὸς εἶναι στολισμένος διὰ πολλῶν ὠραίων καὶ βαρυτίμων κανδηλῶν, τὸ δὲ Ἱερὸν Κονβούκιον, ἐν ᾧ ὁ Πάνσεπτος Θεομητορικὸς Τάφος, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν κοσμεῖται πολυτελῶς διὰ καταπετασμάτων καὶ λοιπῶν ἀναθημάτων, τελεῖται δὲ καθημερινῶς ἡ θεία λειτουργία. Ἡ πρεσβυγενὴς ὁμῶς Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ζήλω θείῳ ἐμπνεομένη, ὥρισεν ἵνα κατὰ τὴν σεβασμίαν ἡμέραν τῆς Μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου ἐπιτελεῖται ἰδιαιτέρα Πανηγυρική Ἀκολουθία Ἐπιταφίου, ἣτις καταλαμβάνεται ἰδίως μελωδικοῖς ᾠμασι, παρεμφερεῖσι τοῖς τοῦ Μ. Σαββάτου, ἔχουσα οὕτω :

Τὴν 9ην πρωϊνὴν τῆς 14ης Αὐγούστου ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Κλήρου, κατέρχεται ἐν μεγαλοπρεπεί πομπῇ καὶ παρατάξει ἀπὸ τῶν Πατριαρχείων εἰς Γεθσημανὴν, ψαλλόντων κλήρου καὶ Ἱεροψαλτῶν ἀργῶς διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τὸ ἀπολυτίκιον «Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν Παρθενίαν ἐφύλαξας». Ὅταν δὲ ἡ ἱερὰ αὕτη Πομπὴ εἰσέρχεται εἰς τὴν Γεθσημανὴν ψάλλον τὰ ὠραία ἐξαποστειλάρια «Ἀπόστολοι ἐκ Περσῶν...» κ.τ.λ. τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς ἀσματικότητος τῶν καὶ τῆς γραφικότητος τοῦ περιβάλλοντος, οὐδεμίαν ψυχὴν ἀνθρωπίνην ἀσυγκίνητον ἀφίνουν, οὐδὲ ὀφθαλμὸν ἀδακρυν καταλείπουν. Εἰσελθόντων δὲ πάντων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, ὁ Πατριάρχης ἐνδύεται τὴν χρυσοποίκιλτον Αὐτοῦ στολὴν, καθὼς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ λοιπὸς Κλήρος καὶ ἄρχεται ἀμέσως ἀδόμενος. ὁ Ἐπιταφίος Θοῆνος τῆς Θεοτόκου, κύκλωθεν τῆς Ἐπιταφίου Κλίνης ἐν ᾗ ἔχει ἀποτεθῆ ἡ σεπτὴ καὶ θαυματουργὸς ἀγνοροχρυσοποίκιλος εἰκὼν τῆς Παναγίας ἡ ὁποία ἔχει σχῆμα ὑπτίας γυναικὸς καὶ εἰς φυσικὸν μέγεθος.

Ὁ Πατριάρχης ψάλλον ἄρχεται τῆς Α' στάσεως τῶν Ἑγκωμίων «Ἡ ζωὴ ἐν Τάφῳ κατετέθη Ἀγνή, καὶ Ἀγγέλων στραταὶ ἐξεπλήττοντο τὴν Μετάστασιν δοξάζουσαι τὴν Σὴν», Ἀφ' οὗ ψαλλῶσι καὶ 55 ὁμοῖα ἐγκώμια, πάλιν ὁ Πατριάρχης ἄρχεται τῆς

Β' στάσεως «Ἀξίον ἐστί, μεγαλύνει Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν τὸν Θεὸν Λόγον χωρήσασαν, ἐν ἀχαίντῳ Σου γαστρὶ Παρθενικῶς». Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν καὶ τῶν 50 τούτων ἐγκωμίων, ἄρχεται ἡ 48 ἐγκωμίων Γ' στάσις «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ Σου, προσφέρουσι Παρθένε», Ὅταν δὲ ψάλλουν τὸ «Ἐρρανον τὸ Τάφον, γυναῖκες τῆς Παρθένου, αἱ μυροφόροι μύροις», ὁ Πατριάρχης ραίνει δι' εὐώδους ροδοστάμου τὴν ἱερὰν εἰκόνα καὶ τὰς χιλιάδας τοῦ Περιεστώτος λαοῦ καὶ εὐθὺς ἄρχεται τῶν Εὐλογητῶν «Εὐλογημένη Πάναγενε σῶς πάντας τοὺς Σὲ ὕμνοлогούντας. Τῶν Ἀγγέλων ὁ Δῆμος κατεπλάγη ὁρῶν Σε, ἐν νεκροῖς λογισθῆσαν, τοῦ θανάτου δέ, Ἀγνή, τὴν ἰσχὺν κατέλουσαν, ἐν τῷ Σῶ Υἱῷ καὶ Ἀδὰμ ἐγεῖρασαν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πάντας ἐλευθέρωσαν», καὶ τὰ λοιπὰ 5 ὁμοίως.

Μετὰ δὲ τὴν μακρὰν ἔκτενὴ καθ' ἣν ὁ Πατριάρχης δέεται ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος Κόσμου, τῶν εὐσεβῶν καὶ ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, προσκυνητῶν, ἐπιτρόπων καὶ συνδρομητῶν «τοῦ Πανσέπτου καὶ θεομητορικοῦ Μνήματος τούτου», γίνεται ἡ Ἀπολυσις καὶ λαμβάνει πέρας ἡ λαμπρὰ καὶ κατανυκτικὴ ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου, ἣτις διαρκεῖ περὶ τὰς δύο καὶ πλέον ὥρας, ἀπὸ 11-1 μεσημβρινήν, μεθ' ἣν ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Ἱερατείου, ἀνέρχεται καὶ ἀναπαύεται ὀλίγον, εἰς τὴν εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ, τοποθετημένην μεγάλην σκηνὴν ὑπὸ τὰ αἰωνόβια πελώρια ἐλαιόδενδρα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα πολλὰκις καὶ ὁ Κύριος ἀνεπαύθη, ἐν ᾗ προσφέρονται δροσιτικὰ καὶ ἀναψυκτικὰ, ὑπὸ τοὺς ἥχους τῆς παιανίζουσας στρατιωτικῆς μουσικῆς.

Τὸ ἐσπέρας ψάλλεται ὁ Μ. Ἑσπερινὸς χοροστατούντος τοῦ Πατριάρχου, τὴν δὲ ἐπομένην, ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, ἡ Θ. Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ πάντων τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Κλήρου.

Ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ τελεῖται μία συνεχὴς πανήγυρις, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, Ἕλληνες, Ρῶσοι καὶ Ἀραβες, κατέρχονται περὶ καθ' ἑκάστην εἰς Γεθσημανὴν καὶ πρὸ τῆς Ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Ἅγιον τῆς Θεοτόκου Μνήμα. Ἀλλὰ πασῶν τῶν ἡμερῶν διαφέρει ἡ Παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς, ὡς εἶδομεν, καθ' ἣν ἐκτὸς τοῦ θρησκευτικοῦ προσκυνήματος γίνεται καὶ ὀραιοτάτη ἐμπορικὴ πανήγυρις, ὡς τοῦτο καὶ ἐν Ἑλλάδι συμβαίνει. Πολλὰι γυναῖκες, πάσης τάξεως, κατέρχονται καθ' ἅπαν τὸ δεκαπενθήμερον ἀνυπόδητοι, ἔχουσαι τοῦτο ὡς «τάμα» εἰς τὴν Θεοτόκον, ἣ διὰ παρασχεθεῖσαν βοήθειαν πρὸς δόξαν Αὐτῆς, ἣ ὅπως τὴν ἐξιλεώσουν καὶ καταπέμψῃ τὴν θείαν χάριν τῆς πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Συγκινητικὸν ἐπίσης εἶναι τὸ θέαμα τῆς πίστεως τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ Μωαμεθανοὶ πρὸς τὴν Θεοτόκον, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται καὶ αὐτοὶ οἰκογενειακῶς διὰ νὰ συνενωθοῦν μετὰ τῶν λοιπῶν ἐορταστῶν καὶ νὰ προσφέρουν μετ' ἐκδηλον συγκίνησιν καὶ εὐλάβειαν τὰ ταξίματά των, λαμπάδας, πολλὰι τῶν ὁποίων εἶναι ἴσαι πρὸς τὸ ἀνάστημά των, καὶ μεγάλα δοχεῖα ἐλαίου, πρὸς τὴν «Ἀ δ ρ α Μ ά ρ ι α μ» δηλαδή τὴν Ἀγνὴν Μαρίαν, καὶ τὴν ὁποίαν τόσον πιστῶς ἐπικαλοῦνται εἰς ἑκάστην περιστάσιν των,

καὶ ἡ Ὅποια πάντοτε εἰσακούει τὰς παρακλήσεις καὶ πληροῖ τὰς αἰτήσεις τῶν δεομένων. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς χριστιανούς Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι εἰς δυσκόλους στιγμὰς βλασφημοῦν τὸ Πανάγιον Ὄνομα ἀντὶ τὰ ἐπικαλοῦνται. Ἀπειράριθμα δὲ εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἡ φιλόανθρωπος Χάρις Τῆς ἔκαμεν εἰς τὰ ἄπιστα καὶ πεπλανημένα αὐτὰ πλάσματα, καὶ τὰ ὅποια μὲ ἔκδηλον συγκίνησιν καὶ χαρὰν διηγοῦνται.

Καὶ ἡ ὥραία αὕτη πανήγυρις τελειώνει μὲ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς εὐχῆς, τὴν 23ην Αὐγούστου, ὅτε διὰ μεγαλοπρεπεστάτης παρατάξεως μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἀναβιβάζεται ἐν μέσῳ χιλιάδων λαοῦ ὑπὸ τοῦ Ἱ. Κλήρου ἡ σεβασμία Εἰκὼν τῆς Θεομήτορος βασταζομένη ὑπὸ τοῦ ἐκαστοῦ Ἡγουμένου τῆς Γεθσιμανῆς διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Μαρτυρίου, τῆς Ἀγ. Βερονίκης κλπ. εἰς τὸ ἔναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κείμενον Μετόχιον Αὐτῆς, ἐνθα θὰ φυλαχθῇ εἰς τὸ ἱερὸν Κουβούκλιόν της, ἀπὸ ὅπου θὰ ἐξαχθῇ τὸ ἐπιὸν ἔτος, τὴν 12ην Αὐγούστου, διὰ τὴν καταβίβασθῇ καὶ πάλιν τὴν 3ην προϋνῇ μετὰ τῶν ὁδῶν καὶ ἀσμάτων εἰς τὸν πάνσεπτον καὶ περικαλλῆ τῆς Γεθσιμανῆς Ναόν.

ΒΑΣ. Μ. ΣΠΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ ΑΝΤΙΑΛΗΨΙΣ

Τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου τιμᾶται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ μεγίστας τιμὰς διότι δι' αὐτῆς ὁ προαιώνιος λόγος ἐγένετο σὰρξ. Ἐνωρίτατα καθιερώθη τιμητικὴ προσκύνησις καὶ οἱ πατέρες ἀντιλοῦντες μαρτυρίας ἐκ τῆς Π. καὶ Κ. Δ. περιφρούρησαν ἀπὸ τὰς αἰρετικὰς ἐπιβουλάς τὴν τιμὴν ποὺ ἀνήκει εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ δὲ τὸν σύμβολον τῆς πίστεως διὰ τοῦ ὅρου «καὶ σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα» ἐπιδικάζει νὰ καθορίσῃ τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτήρα ὅχι μόνον τοῦ Λόγου ἀλλὰ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας εἶναι αὐτονόητον. Διότι εἰς τὴν σφοδρότητα τῶν χριστολογικῶν ἀγώνων ποὺ διεξήχθησαν, οἱ αἱρετικοὶ πολλάκις ἔθιξαν τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου, ὅπως ἔκαμε τοῦτο ὁ Νεστόριος ὅστις ἐχώριζε τὰς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὠνόμαζε τὴν Παρθένον Χριστοτόκον καὶ ὄχι Θεοτόκον. Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Συνόδων Γ' ἐν Ἐφέσῳ καὶ Δ' ἐν Χαλκιδωνί ἀντεπεξῆλθεν εἰς αὐτὰς τὰς κακοδοξίας καὶ καθώρισεν ὅχι μόνον τὸν χαρακτήρα τῶν δύο τοῦ Χριστοῦ φύσεων ἀλλὰ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὴν ὅποian ἐκάλεσε Θεοτόκον «διὰ τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθῆναι».

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐπίσης διδάσκει τὸ ἀειπαρθένον τῆς Θεοτόκου, τὴν διατήρησιν δηλ. τῆς Παρθενίας αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, τὸ ὅποιον ἀειπαρθένον ὄχι μόνον ἀρμόζει εἰς τὸν ὑψηλὸν χαρακτήρα τῆς ἀγγελίας καὶ ἁγιοκρατίας τῆς Θεοτόκου ἀλλὰ μαρτυρεῖται καὶ ὑπὸ Γραφῶν. Καὶ τοῦτο ὅμως ἐγένετο, ἀντικείμενον πολεμικῆς ἐκ μέρους τῶν αἰρετικῶν τῶν ὁρθολογιστῶν καὶ τῶν διαμαρτυρομένων οἱ ὅποιοι εἰς τὰς φράσεις τῆς Γρα-

φῆς περὶ ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ κ.λ.π. εὗρον ἐρείσματα τῆς κακοδοξίας τῶν. Ἐν τούτοις καὶ ἡ Γραφή ἀναφέρει ρητῶς, καὶ ἡ Ἐκκλησία συνεπικουρούσης τῆς Ἱ. Παραδόσεως διδάσκει τὸ ἀειπαρθένον τῆς Θεοτόκου.

Ἡ παπικὴ Ἐκκλησία, ὡς ἔπραξεν καὶ εἰς πλεῖστα ἄλλα ζητήματα, ἐδημιούργησε κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα νεοτερισμὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς Θεοτόκου, διδάσκουσα ἔκτοτε τὴν ἀσπίλον σύλληψιν τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου. Ἡ κακοδοξία αὕτη ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ Θεοτόκος ἦτο ἀπηλλαγμένη τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, τὸ ὅποιον φέρουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ γεννώμενοι φυσικῶς ὡς καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ρωμ. ἐπιστ. λέγει: «ὥσπερ δι' ἑνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν ἐφ' ὃ πάντες ἡμαρτον.»

Τὸ παπικὸν αὐτὸ δόγμα εἶναι ἀγνωστον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, μόνον δὲ ἀπὸ τὸν Η' αἰῶνα φέρεται ὡς θεολογούμενον διὰ τὰ καταλήξει εἰς τὴν βούλαν τοῦ Πάπα Πίου Θ' τῆς 8ης Δεκεμβρίου τοῦ 1854, δι' ἧς διδάσκεται ὅτι ἡ Θεοτόκος διετηρήθη καθαρὰ παντὸς ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ὅπου. Ἀνάλογοι κακοδοξία εἶναι καὶ ἡ ἐσχάτως διατυπωθεῖσα καὶ θεσπισθεῖσα ὡς δόγμα περὶ τῆς ἐνσωμάτου ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀκολουθοῦσα τὴν μέσσην καὶ βασιλικὴν ὁδὸν τὴν καὶ σύμφωνον πρὶν τὴν Ἱ. Παράδοσιν καὶ τὴν Ἀγ. Γραφὴν διαστέλλει σαφῶς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τοῦ Σωτῆρος, ἀποδίδει ὅμως εἰς Αὐτὴν τὴν μεγίστην τιμὴν μετὰ τὴν εἰς τὸν Θεὸν ὀφειλομένην.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ

Ἐλάβομεν ἀπὸ τὸ Παράρτημα Κορίνθου καὶ δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἐπιδείγμα διαμαρτυρίας, πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος. Τὸ πνεῦμα τὸν ἐδρεῖσκει βαθυτάτην ἀπήχησιν εἰς ἔλους μας.

Κύριε Πρόεδρε,

Ἡμεῖς οἱ ἀκόλουθοι παλαιοῦ ἡμερολογίου Κορινθίαι, ἐρχόμεθα διὰ τοῦ παρόντος ὑπομνήματός μας ἐγγράφως εἰς ἐπαφὴν μετ' Ὑμῶν, ἵνα ἐκθέσωμεν κατωτέρω τὰς διώξεις, αἷς ὑφιστάμεθα μὲ τὸ μόνον αἰτιολογικὸν ὅτι εἴμεθα παλαισημερολογῖται! Ἀλλὰ κ. Πρόεδρε, ὡς τοιοῦτοι ὁσάνκις ἡ Πατρίς μας διήρχετο μεγάλους κινδύνους ἐκαλούμεθα νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν τιμὴν καὶ ἀκεραιότητά της ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἐχθρούς, τόσον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προερχομένους, ὅσον καὶ τοὺς τοιοῦτους τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ ἡμᾶς ἔπασαν ἡρωϊκῶς μαχόμενοι εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἄλλοι δὲ ἐτραυματίστησαν καὶ κατέστησαν ἀνάπηροι διὰ τὰ ἰδανικά καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος μας Ἑλλάδος, εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς ἐπιζήσαντας νὰ ζῶμεν ἐλεύθερα καὶ νὰ σκεπτώμεθα ὡς ἄνθρωποι καὶ Ἑλλήνες πολῖται, πρῶγμα τὸ ὅποιον δικαιοῦμεθα καὶ παρὰ τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος.

Κύριε Πρόεδρε,

Ἀπὸ πενταετίας ὑφιστάμεθα τοιοῦτον διωγμὸν

ἀπαγορεύοντα εἰς ἡμᾶς τὴν ἐλευθέραν ἀσκησιν τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων. Τόσον ὁ ἐνταῦθα Ναός μας, ὅσον καὶ οἱ πέριξ τῶν χωρίων τῆς Κορινθίας ἐσφραγίσθησαν ὥς νὰ ᾔσαν Ναοὶ εἰδωλολατρικοί, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ λειτουργηθῶμεν καὶ νὰ μεταλάβωμεν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, διότι παραμείναμε πιστοὶ εἰς τὸ πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ τὰς θείας παραδόσεις τὰς ὁποίας ἐκληρονόμησαν εἰς ἡμᾶς, οἱ ἐν ἔτει 325 μ.Χ. συνελθόντες ἐν Νικαίᾳ 318 Ἅγιοι Πατέρες.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω διωγμῶν καὶ ἐπειδὴ 800 καὶ πλέον οἰκογένειαι τῆς ἐνταῦθα πόλεως, ὅσον καὶ 1500 τοιαῦται τῶν πέριξ χωρίων στεροῦνται ἀπὸ πενταετίας τῆς θείας λειτουργίας καὶ Κοινωνίας καὶ λόγῳ τῆς Νηστείας τοῦ 15 Αὐγούστου ἀπεφασίσαμε καὶ ὑποβάλαμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 214 καὶ ἀπὸ 15-7-1955 αἰτησὶν μας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης παρὰ τοῦ ὁποίου αἰτησάμεθα τὴν χορήγησιν τριημέρου ἀδείας ἀνοίγματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας ἥτοι 18, 19 καὶ 20-8-1952 καθ' ἃς ἡμερομηνίας ἐορτάζει ὁ ἀνωτέρω Ναός μας «Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος» (παλαιὸν ἡμερολόγιο 5, 6 καὶ 7-8-1955) καὶ δυνηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ν' ἀπολαύσωμεν τῶν ἀνωτέρω θείων Δώρων τοῦ Θεοῦ. Τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης εὐρὸν ὡς δίκαια τὰ ἐν τῇ αἰτήσει μας ἀναφερόμενα αἰτήματά μας ἐνέκρινε τὴν αἰτηθεῖσαν παρ' ἡμῶν ἀδειαν καὶ δι' ἐγγράφου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐγγράφει εἰς τοῦτο τὴν ἔγκρισιν τῆς ἐν λόγῳ ἀδείας καὶ τὴν ἐκδοσὶν παρὰ τοῦτου τῶν σχετικῶν διαταγῶν πρὸς τὰς ἐνταῦθα ἀστυνομικὰς ἀρχάς, ἵνα ἐπιτραπῇ ἐπὶ τριήμερον τὸ ἀνοίγμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας πρὸς τέλεσιν λειτουργίας κλπ Ἱερῶν Μυστηρίων κοινοποιήσας καὶ ἡμῖν τὸ ἐγγράφον του πρὸς γνῶσιν· πλὴν ὅμως ἀντὶ τῆς μετὰ τόσον πόθου ἀναμενομένης παρ' ἡμῶν ἀδείας εὐχέθημεν πρὸ αὐστηρῶν ἀπαγορευτικῶν μέτρων τῆς ἐνταῦθα ἀστυνομικῆς ἀρχῆς καὶ μὲ μεγάλην μας ἐκπληξιν ἵδαμεν νὰ φρουρεῖται ὁ Ναός μας παρ' ἀστυνομικῶν ὁργάνων.

Ἐπειδὴ κ. Πρόεδρε, σὰν Ἕλληνες πολῖται οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ πρῶτον σάλπισμα τῆς Πατρίδος ἐσπεύσαμεν νὰ ὑπερασπίσωμεν ταύτην εἰς τοὺς μεγάλους κινδύνους οὓς διήρχετο καὶ χάρις τῆς μνήμης τῶν γονέων, τέκνων, ἀδελφῶν κλπ. συγγενῶν μας πεσόντων εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας μας ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ὑψώσωμεν πρὸς Ὑμᾶς ἕντονον φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ τῶν ἀνωτέρω ληφθέντων ἐναντίον μας μέτρων διωγμοῦ ὡς στρεφόμενων κατὰ τῆς ἐλευθέρως σκέψεως τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν ὅπως προσωπικῶς Ὑμεῖς ἐπέμβητε καὶ παύση ὁ ἐναντίον ἡμῶν διωγμὸς καὶ ἡ ἐλευθέρω ἀσκήσις τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων.

Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ ὑπόμνημα διαμαρτυρίας μας θέλει τύχη τῆς Ὑμετέρας στοργῆς, ὑποβάλλομεν τοῦτο πρὸς Ὑμᾶς, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως ἐν τῇ εὐαρεσκείᾳ Σας γνωρίσητε καὶ ἡμῖν σχετικῶς.

Ἐντολὴ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Γεώργ. Παπαφίλης

Ὁ Γραμματεὺς

Νικ. Μπαλάσκας

Δογματικὴ Μελέτη.

Ἡ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΠΩΣ ΕΚΔΕΧΕΤΑΙ ΤΑΥΤΗΝ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Οὐ γὰρ θλίψασι ἀνθρώπου
ἡνέχθη ποτὲ προφητεία,
ἀλλ' ὑπὸ πνεύματος
Θεοῦ φερόμενοι ἐλάλησαν
ἄγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.

Ἱερὸς Χρυσόστομος

Β'.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποφεύγουσα τὰς ἀκρότητας τῶν ἐκτεθεισῶν θεωριῶν, τοποθετεῖ τὸ θέμα εἰς τὴν ὀρθὴν βάσιν του. Κατ' ἀρχὰς διαστέλλει τὰ λοιπὰ χαρίσματα τὰ παρεχόμενα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Πιστοὺς ἀπὸ τοῦ χάρισμα τὸ δοθὲν τοῖς Ἀποστόλοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸ δεῦτερον αὐτὸ εἶναι μείζον. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ὁμιλεῖ περὶ Θεοπνευστίας δὲν ἐννοεῖ τὴν κατάλυσιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀτομικότητος τοῦ ἱεροῦ συγγραφέως, ἀλλ' ἀντιθέτως τὴν ἐξύψωσιν καὶ τὸν φωτισμὸν αὐτῆς. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἰσδύει καὶ τελειοποιεῖ, ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὴν προσωπικότητά του. Καὶ ὁ φωτισμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν ἔκστασιν τῆς μηχανικῆς θεωρίας, ἥ μὲ τὴν ἀποψιν τῆς στιγμιαίας μόνον ἐμπνεύσεως. Οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς διετήρουν καὶ τὴν ἀτομικότητα αὐτῶν, καὶ ὁ φωτισμὸς τῶν ἦτο συνεχὴς ὥστε νὰ εἶναι θεόπνευστος ὅχι μόνον ὁ γραπτὸς ἀλλὰ καὶ ὁ προφορικὸς αὐτῶν λόγος. Ἀποδείξεις αὐτοῦ ἀποτελοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ γενικὴ ὁμολογία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὅτι «ἕτερος ὑπουργὸς ἐνεργείας ἢ γλώσσα καὶ αὕτη μιμεῖται κάλαμον», ἀλλὰ μείζονος σημασίας ἢ ἅμεσος μαρτυρία τῆς Κ.Δ. καθ' ἣν «πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος, καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν».

Πρέπει ὅμως ν' ἀποφύγωμεν καὶ ἕτερον σκόπελον. Δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ θεοπνευστία ταυτίζεται μὲ τὴν ἀποκάλυψιν. Ὁ ἀποδείξωμεν τὸ ἐσφαλμένον τῆς ἀπόψεως αὐτῆς καθορίζοντες ἐπακριβῶς τὸν χαρακτήρα τῆς Θ. Ἀποκαλύψεως καὶ τῆς θεοπνευστίας. Κατὰ τοὺς Πατέρας Ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐν χρόνῳ γνωστοποίησις εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῶν βουλῶν καὶ τῶν μυστηρίων τῆς ὑποστάσεως Αὐτοῦ. Ἐνῶ θεοπνευστία εἶναι ἡ μετάδοσις, ἡ καταγραφή θὰ ἐλέγαμε τῶν μυστηρίων αὐτῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἡ ἀποκάλυψις. Ἐὰν ὅμως εἶναι θεόπνευστα τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Γραφῆς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τὸν βίον, τὴν δράσιν καὶ τὰ θαύματα τοῦ Σωτῆρος, συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὰς λεπτομερείας ἐκεῖνας, αἵτινες εἶναι ἡσσονος σημασίας διὰ τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, π.χ. μὲ τοὺς ἀσπασμοὺς τοῦ Παύλου ἢ τὰς συμβουλὰς πρὸς τὸν Τιμόθεον ἵνα μὴ ὕδροποτῇ; Ἀσφαλῶς ναί. Τὸ ἔργον τῶν θεοπνευστῶν Ἀποστόλων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μερι-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἄλυσσος ἐμπειριῶν ??

Συμμερίζομεθα τὴν λύπην τῶν ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν μας τοῦ Παραρτήματος Ἑκκλῆσιον. Ἐξήτησαν μίαν ἄδεια, διὰ νὰ ἀνοίξουν τὸν κεκλεισμένον Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως, προκειμένου νὰ λειτουργήσουν κατὰ τὴν δογμὴν. Εἶναι καὶ αὐτὸ «χριστιανικόν» γνώρισμα τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος, νὰ ἀπαιτεῖται ἄδεια, διὰ νὰ εὐλογηθῇ ἐν Ἑκκλησίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καθ' ἣν στιγμήν ἀνοίγουν ἐλευθέρως καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας μάλιστα τῆς «Ἑκκλησίας» Κέντρα κοσμικωτάτης διασκέδασης (Πλόξ) εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γλυφάδας διὰ τὴν ἀπώλειαν χιλιάδων ψυχῶν !! Ἡ αἵτησις λοιπὸν αὐτῇ περιήλθε ὅλας τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰ γραφεῖα τῶν ἀρμοδίων, διὰ νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τὰ ἀρμόδια ὄργανα.

Ἡ ἀποκορύφωσις ὅμως τῆς λύπης μας, ἥτις θίγει πλέον τὰ ὅρια τῆς ἀγανακτήσεως, συμβαίνει ὅταν, πρὸς δικαιολογίαν τῶν... οἱ ἀρμόδιοι ἐπικαλοῦνται τὴν ἐπαίσχυντον 45ην Πράξιν τῆς προκατοῦ Κυβερνήσεως !! Ὅταν μία Κυβέρνησις, ἐν ὀνόματι τῶν πολιτικῶν κατευθύνσεών της ἢ τῶν κομματικῶν συμφερόντων της, αὐξομενώνει τὴν στρατιωτικὴν θητεία, μεταρρυθμίζει κοινωνικοὺς θεσμοὺς, ὅπως τὸ ἐνοικιοστάσιον, καταργεῖ συμφωνίας, ἀκυροῖ νόμους ὀλοκλήρους, δὲν ἔχει τὴν νομικὴν καὶ συνταγματικὴν δύναμιν νὰ ἀπορρίψῃ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων ἓνα προχειρογράφημα συνεδριάσεως ὑπουργικῶ Συμβουλίου, κατώτερον εἰς σημασίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ σχεδίου νόμου !! συνταχθὲν διὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος καὶ «τραπεζιτικῆς» ἀβροφροσύνης !!

Μόνον αἱ βασικαὶ διατάξεις τοῦ Συντάγματος μιάς χώρας εἶναι ἀμετάθετοι καὶ ἀμετάκλητοι Πάντα τὰ ἄλλα νομικὰ γεγονότα, καταδικασθέντα μάλιστα ὑπὸ ἀνωτάτων Δικαστηρίων (Συμβούλιον Ἐπικρατεῖς) ὑπὸκεινται εἰς μεταρρυθμίον.

Λυπούμεθα διότι ἡ Κυβέρνησις μᾶς θεωρεῖ τόσο ἀφελεῖς ! Τὴν διαβεβαίωμεν ὅμως, ὅτι δὲν εἴμεθα !

Ἀλληλογραφία

Γεώργιον Μυρωνάκη—Μαθιὰ Πεδιάδος Κρήτης.— Τὸ πραγματικῶς ὑπέροχον κοινωνικὸν βιβλίον τοῦ Ἱεροκλήρου Χριστοφόρου Καλύβη «Ἐστὶ σπουδαῖον οἱ φτωχοὶ» δύνασθε νὰ τὸ προμηθευθῇτε ἀπὸ τὸν ἴδιον, διότι τὸ γραφεῖον μας δὲν διαθέτει τοιαῦτα. Ἀγνοοῖς Ἀρχιμανδρίτην Χριστόφορον Καλύβαν Ἱεροκλήρουκα Μητροπόλεως Χαλκίδος.

σθῇ εἰς μέρη θεόπνευστα καὶ μὴ. Εἰς τὴν Γραφὴν συνυφαίνονται τόσο ἀδιαρρήκτως τὰ διδακτικά, ἱστορικά, παραινετικά μέρη, ὥστε νὰ καθίσταται αὐτόχρημα προσπάθεια μερισμοῦ τοῦ ἀρράφου χιτῶνος τοῦ Κυρίου τυχὸν ἐνέργεια διὰ τὸν καθορισμὸν θεοπνεύστων κα' μὴ χωρίων τῆς Γραφῆς. Ἐν τούτοις δέον νὰ τονώσωμεν καὶ πάλιν τὴν πρωτοβουλίαν μεθ' ἧς ἐγράφη ὑπὸ τῶν Ἀγίων ἀνδρῶν ἡ Γραφή διὰ νὰ μὴ δώσωμεν ἀφορμὴν εἰς παρεξηγήσεις ὅτι ἐγράφη μὲ ἄμεσον ὑπαγόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὕτω αἱ τυχὸν γλωσσικαὶ ἀτέλειαι ἐρμηνεύονται κάλλιστα ὑπ' αὐτῆς τῆς πρωτοβουλίας τῶν ἱερῶν συγγραφέων.

Ἐκεῖνο ὅπερ δέον νὰ ἀναζητῶμεν ἐκ τῶν Γραφῶν εἶναι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ σωζοῦσα ἀλήθεια καὶ ὅχι ἡ λύσις ἄλλων ζητημάτων ἀσχετῶν πρὸς τὴν θρησκείαν. Αὐτὴν τὴν σωζοῦσαν ἀλήθειαν ἡ Ἁγία Γραφή παρέχει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀελζων πῦρ τὸ ὅποιον καθαίρει, φωτίζει καὶ θερμαίνει τὰς ἀνθρωπίνους ψυχὰς.

Συνέδριον Κυθαγορείων

Δὲν ἀρνούμεθα τὴν σοφίαν τοῦ μεγάλου σοφοῦ Πυθαγόρου καὶ τὴν μεγίστην ἐπίδρασιν της ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν λαῶν. Εἶναι ὁμως ἱστορικῶς ἀναντίρρητον, ὅτι ἡ ἀπὸ Θεοῦ σοφία, ἥτις ἀπεκαλύφθη διὰ τοῦ Κυρίου, ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἄλλης σοφίας καὶ ὡς ἐκ τούτου πλήρης σαφούς καὶ τελείας. Αὕτη ἔταμε νέαν ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν, ἐδημιούργησε τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀγάπης καὶ ἀσφαλῶς ἐπέδρασε ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων τυχόν ἀπειρώς ὠφελιμώτερον ἀπὸ τὴν σοφίαν ἐνὸς ἀνθρώπου.

Ἑκκλησιάζομεθα λοιπὸν ὅταν εἰς τὴν πόλιν, εἰς ἣν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπὸ τὴν σκιάν της Ἀκροπόλεως ἐθεμελίωσε τὸν ἐκκλησιαστικὸν πολιτισμὸν, συνέρχονται ἄνθρωποι διὰ νὰ ἀποδώσουν τιμὰς, σχεδὸν θρησκευτικὰς, εἰς ἓνα ἄνθρωπον, ἔστω καὶ ἓαν οὗτος ὑπῆρξε ὁ σοφώτερος τῶν θνητῶν !! Τὸ τοιοῦτον ἀποδεικνύει τελείαν περιφρόνησιν πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα. Ἀλλὰ τοιαύτῃ περιφρόνησιν ἐκ χριστιανῶν δὲν δύναται νὰ προέλθῃ !!

Τὰ ὀφόνεια τῆς ἁμαρτίας θάνατος

Μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἐγκλημάτων, ἃ ὁποῖα δυστυχῶς κατέκλυσαν τὴν χώραν μας προβάλλει μὲ μίαν φρικτὴν ἀποκρουστικότητα τὸ οἰκογενειακὸν δράμα τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθηνῶν Ν. Φιλοδελφείας. Αἰτία τοῦ δράματος αὐτοῦ (τραυματισμὸς συζύγου, αὐτοκτονία ἀνδρός, ἀμφοτέρων γονέων 10 τέκνων) ὑπῆρξε ἡ χαρτοπαιξία. Ἰδοὺ πῶς ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιβεβαιοῦται ὅτι τὰ ὀφόνεια τῆς ἁμαρτίας θάνατος Προσοχὴ λοιπὸν μὴ ὑποτασσόμεθα εἰς πάθη !

ΧΡΥΣΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΟΝ

Οἱ ἄνθρωποι παίρνοντας ἀπὸ τὸν πανάγαθον Θεὸν δικαίωμα νὰ εἶναι αὐτεξούσιοι, ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτοὺς ἔγιναν φίλοι Του, ἄλλοι πιστοὶ ὑπηρετῆται Του καὶ ἄλλοι ἀπεξενώθησαν ἀπ' Αὐτόν. Ὑπάρχει ὁμως καὶ μιά κατηγορία ἀνθρώπων ποὺ μολοντί εἶναι τιποτένιοι μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, ἐν τούτοις εἶναι ἐχθροὶ Του. Φίλους τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ θεωρήσωμε τὰ καθαρὰ καὶ φωτεινὰ πνεύματα, πιστοὺς ὑπηρετὰς Του ἐκείνους ποὺ ἐκτελοῦν τὸ ἅγιο θέλημά Του, καὶ κακοὺς ὑπηρετὰς ἐκείνους ποὺ ἐνῶ ὑποσχέθηκαν νὰ κρατοῦν τὰς ἐντολάς Του αὐτοὶ τὰς παραβαίνουν. Ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ θεωροῦνται οἱ αἰρετικοί, κι' ὅσοι ὅχι μόνον δὲν πράττουν τὸ θέλημά Του ἀλλὰ πολεμοῦν κι' ὅσους μένουν πιστοὶ σ' Ἐκεῖνον.

(Ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τῆς Κλίμακος)

*Υπεθύνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Νίκης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι

*Ἐπιστολαὶ: Εἰς Πανοσ. Ἀρχ. τὴν Καλλιόπιον Γιαννακούλπουλον, Ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μεροπούριον Καλοσκάμην ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.